

І довго шукав я живущої води

Володимир Свідзінський

І довго шукав я живущої води,
Аж повісила мені дуплината верба:
“Живої води нема на землі,
А як зугарний дійти, поспитай у сонця”.

І я знайшов неходжені дороги,
Передався за гори з голубими верхами
І вийшов на долину, де з кожної скелі,
З кожного каменя журкотіло світло.
Там бавилися молоді веселки,
Єднаючи семиполум'яним поясом
Праві руки, піднесені вгору.
Осторонь лежав кострубатий грім,
Схожий на викорчуваний зглибока пенъ.
Мужні грози нахилилися, як женці,
В'яжучи перевеслами жмутки блискавиць.
Із-за дерева випорснув побігущий дощ
І оббризкав мене з золотої лійки.
Сніг лежав, пухнастий, як росомаха,
Ліниво витягши дебели лапи.
Я пройшов недалеко – він не звів голови.
На придолинку, в саду, я побачив сонце,
В одежі, синішій від стиглої ожини,
Сонце спочивало на білому камені,
Серед заростів ласкавої сон-трави.
Я сказав несміливо: “Сонце, сонце!
Уділи мені живущої води,
Бо моя подруга стала землею,
І я не знаю, як її оживити”.
Сонце подумало й відказало сумно:
“Живої води нема на землі,
Та нема ж її і в великому світі.
Я само посилаю дітей своїх
По живущу воду в глибокі неба,
Вони розійшлись, і ніхто не вернувся,
Тільки гроби їх світліють на темряві.
Уже ж бо і не в початку цвітіння,

Уже й мені не великий час красувати.
Тепер жовтію, далі зчевонію,
А тоді умру, і стане тихо в світі.
Вернися ж додому, не шукай пусто,
Милої дружини не сподійся оживити".
Сонце замовкло – і все засмутилось.
Мужні грози похилили голови,
Веселий дощ зронив свою лійку,
Лінивий сніг зітхнув і зажмурих очі,
В невідущі веселки збилися на галяві,
Як рій наполоханих голубок.